

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Relax Valtice, s. r. o.**
sídlem Břeclavská 1100, 691 42 Valtice
zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025,
č. j. 1526455/25/3080-00535-711610

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj vydal dne 22. 4. 2024 exekuční příkaz č. j. 1799728/24/3008-00540-703160, na prodej movitých věcí za účelem vymožení žalobcova daňového nedoplatku v celkové výši 5 357 857 Kč. Následným protokolem

o soupisu movitých věcí ze dne 19. 2. 2025, č. j. 600847/25/3080-81545-703160, začlenil finanční úřad mezi postihované věci vozidlo zn. BENTLEY CONTINENTAL GT, V8 CONVERTIBLE, RZ: 9AC9408, VIN: SCBDX33S8NC096237, šedé barvy (dále jen „vozidlo“). Výzvou ze dne 19. 5. 2025 pak finanční úřad žalobce vyzval, aby mu vozidlo odevzdal.

2. Žalobce proti tomu tvrdil, že vozidlo nevlastní, protože z titulu zajišťovacího převodu práva jej vlastní společnost UniCredit Leasing CZ, a. s. Finanční úřad tak podle něj nemůže exekučně postihnout věc, která žalobci nepatří. Proto podal proti úkonu finančního úřadu, spočívajícímu v soupisu vozidla do protokolu postihovaných věcí, námitku, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 23. 6. 2025.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nezákonné. Žalovaný zahrnul do soupisu movitých věcí, které postihl daňovou exekucí, i vozidlo. Podle § 203 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ale mohou být daňovou exekucí postiženy pouze movité věci ve vlastnictví dlužníka. Ačkoliv § 323 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, připouští, aby předmětem výkonu rozhodnutí byla i movitá věc, ke které se vztahuje zajišťovací převod práva, v případě daňové exekuce to zapovídá citovaný § 203 daňového řádu. Pokud by snad připadal v úvahu i jiný než jazykový výklad tohoto ustanovení, dovolává se žalobce zásady *in dubio mitius*, tedy v pochybnostech mírněji. Je-li možný dvojnásobný výklad, má soud zvolit ten, že movité věci jiného vlastníka nelze daňovou exekucí postihnout. Žalobce zkrátka vozidlo v době exekuce nevlastnil.
4. Odkazuje-li žalovaný na to, že zajišťovací převod práva je pouze dočasný a podmíněný, pak věc je nutno posuzovat podle právního a skutkového stavu v okamžik vydání napadeného rozhodnutí. A tehdy žalobce vozidlo nevlastnil.
5. Žalovaný ani nepotřeboval v rámci exekučního příkazu postihovat vozidlo, protože za účelem vymožení daňových nedoplatků vydal exekuční příkazy na prodej nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce. Těmito nemovitostmi jsou daňové nedoplatky zajištěny dostatečným způsobem a postihovat vozidlo bylo nadbytečné.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žádné důkazy nad rámec správního spisu strany nenavrhovaly.
8. Žaloba **není důvodná**.
9. Skutkový stav není mezi stranami sporný. Žalobce i žalovaný se shodují v tom, že vozidlo bylo předmětem zajišťovacího převodu práva, vlastníkem vozidla byla v době soupisu společnost UniCredit Leasing CZ, a. s., a žalobce byl jeho provozovatelem. Krajský soud se

proto zabýval jedinou spornou otázkou – zda finanční úřad mohl do soupisu věcí postihovaných exekucí vozidlo zahrnout.

10. Již s ohledem na takto vymezený předmět řízení se jeví krajskému soudu jako bezpředmětná žalobcová argumentace, že měl žalovaný vycházet z právního stavu ke dni rozhodnutí, přičemž v tento okamžik žalobce vozidlo nevlastnil. Žalovaný z tohoto stavu vycházel. Rozhodně se netvářil, jako by zajišťovací převod práva neexistoval a vozidlo vlastnil žalobce. Naopak zdůvodnil, proč zajišťovací převod práva nebrání zapísání takové věci do soupisu postihovaných movitých věcí. A právě tuto jeho úvahu bude nyní krajský soud přezkoumávat.
11. Daňová exekuce je upravena ve dvou základních právních předpisech, a to v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, a v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
12. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu nestanoví-li tento zákon jinak, *postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.*
13. Podle § 203 odst. 1 daňového řádu platí, že *daňová exekuce prodejem movitých věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka, nebo prodejem spoluvlastnického podílu na věci movité se provede sepsáním věcí, které podléhají exekuci, a jejich zpeněžením, pokud to povaha věci nevylučuje.*
14. Ustanovení § 323 odst. 1 věta první o. s. ř. uvádí, že *výkonem rozhodnutí prodejem movitých věcí mohou být postiženy movité věci s výjimkou věcí postihovaných podle části šesté hlav druhé až čtvrté.*
15. Soud tu zdůrazňuje, že ani úprava obsažená v o. s. ř. samozřejmě neumožňuje exekučně postihnout věci jiné osoby než dlužníka – taková osoba se může domáhat vyškrtnutí svých věcí ze soupisu (srov. § 68 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád) a ty nebudou zpeněženy.
16. U zajišťovacího převodu práva je ale situace odlišná. Z řady ustanovení občanského soudního řádu jednoznačně vyplývá, že i věc, kterou z titulu zajišťovacího převodu práva vlastní jiná osoba, může být předmětem exekuce. Podle § 326 odst. 3 o. s. ř. musí osoba oprávněná ze zajišťovacího převodu práva vydat soudu věc k sepsání (mezi soupis věcí, které by mohly být prodány). Podle § 331a odst. 1 o. s. ř. byla-li prodána movitá věc, která byla převedena k zajištění dluhu povinného ve prospěch jeho věřitele, zastavena nebo zadržena, soud vyplatí výtěžek zpeněžení věci nejprve věřiteli, jehož pohledávka byla zajištěna zadržovacím právem. Při výplatě výtěžku zástavnímu věřiteli, věřiteli, jehož pohledávka byla zajištěna zajišťovacím převodem práva, a oprávněnému, v jehož prospěch byla věc sepsána, dalšímu oprávněnému a dalšímu věřiteli se postupuje podle pořadí.
17. Výše citovaná ustanovení § 203 odst. 1 daňového řádu a § 323 odst. 1 o. s. ř. se tím dostávají do jistého napětí, protože se na první pohled zdá, že okruh exekučně postižitelných movitých věcí vymezují jinak. Zatímco § 203 odst. 1 daňového řádu říká, že lze postihnout jen věci ve vlastnictví dlužníka, § 323 odst. 1 o. s. ř. tuto podmínku výslovně nestanoví. Rozpor je ale pouze zdánlivý. I úprava exekucí v občanském soudním řádu v sobě (implicitně) obsahuje pravidlo, že postihovat výkonem rozhodnutí se mají věci z majetku dlužníka. Kdybychom takovouto implicitní zásadu nedovodili a vykládali § 323 odst. 1 o. s. ř. čistě jen jazykově (jako to činí žalobce s ustanovením § 203 odst. 1 daňového řádu) nutně bychom dospěli k závěru, že prodat lze v rámci civilní exekuce jakoukoliv movitou

věc bez ohledu na její vztah k dlužníkovi. To by bylo pochopitelně absurdní. Výše citovanou úpravu obsaženou v § 326 odst. 3 a v § 331a odst. 1 o. s. ř. je proto nutné chápat tak, že konstruuje určitou výjimku z obecně uznávané zásady, podle níž lze prodejem movitých věcí při výkonu rozhodnutí postihnout jen věci, které dlužník sám vlastní. A tato výjimka by se – s ohledem na zákonem zakotvené podpůrné použití občanského soudního řádu – měla vztahovat i na exekuce daňové. Ledaže by daňový řád výslovně stanovil něco jiného.

18. Proto si soud nutně musel položit otázku, zda zákonodárce chtěl – jak dovozuje žalobce – v § 203 odst. 1 daňového řádu stanovit odlišnou, zvláštní úpravu, v jejímž důsledku by byly vyloučeny z daňové exekuce věci, které byly převedeny jako zajištění dluhu na věřitele formou zajišťovacího převodu práva. Podle obecné úpravy v o. s. ř. totiž takové věci předmětem exekuce být mohou. Anebo chtěl zákonodárce, z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti právní úpravy v daňovém řádu, prostě jen – na rozdíl od o. s. ř. – výslovně vyjádřit obecné pravidlo, že se v exekuci postihují primárně věci ve vlastnictví daňového dlužníka? Z takového obecného pravidla by pak platily stejné výjimky jako v případě občanského soudního řádu.
19. Obdobnou problematikou se už zabýval Nejvyšší správní soud (v rozsudku ze dne 9. 11. 2023, č. j. 9 Afs 105/2021-71). Zde řešil zřízení zástavního práva k automobilu za účelem zajištění neuhrazené daňové pohledávky – automobil už tehdejší dlužník nevlastnil a byl zajištěn zajišťovacím převodem práva třetí strany (leasingové společnosti). Protože žalobce mj. namítal, že zajišťovací příkaz je neúčelný, neboť vůz převedený na leasingovou společnost nebude beztak možné zpeněžit za účelem úhrady jeho daňového dluhu, dotkl se Nejvyšší správní soud okrajově i otázky, zda mohou být takové movité věci předmětem daňové exekuce: *S uvedeným zajišťovacím účelem zajišťovacího převodu vlastnického práva proto dle krajského soudu není v rozporu, je-li dotčená věc postižena zástavním právem a následně třeba i exekučně zpeněžena při současném přiznání práva zajištěnému věřiteli na uspokojení zajištěné pohledávky z výtěžku zpeněžení. ... NSS se s touto argumentací krajského soudu ztotožňuje a považuje za dostatečné na ni v podrobnostech odkázat, neboť stěžovatelka ji nijak nerozporuje.* Na tyto závěry poté Nejvyšší správní soud odkázal např. i v bodě 40 rozsudku ze dne 19. 12. 2024, č. j. 9 Afs 184/2023-32.
20. Tím by mohlo posouzení celé kauzy skončit. Nicméně přezkoumávaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. 4. 2021, č. j. 59 Af 22/2020-71, na který Nejvyšší správní soud „v podrobnostech odkázal“, nebyl publikován ve vyhledávacím systému NSS a nelze jej dohledat ani nikde jinde ve veřejně dostupných zdrojích. Nadto se správní soudy v citovaných případech nezabývaly přímo soupisem movité věci, která je předmětem zajišťovacího převodu práva, pro účely daňové exekuce, ale řešily tuto otázku na půdorysu zajišťovacích příkazů. Proto považuje krajský soud za vhodné výše citovanou argumentaci poněkud prohloubit.
21. Nejprve je třeba objasnit smysl a účel institutu zajišťovacího převodu práva, který je upraven v § 2040-2044 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Klíčové je, že podle § 2040 odst. 1 smlouvou o zajišťovacím převodu práva zajišťuje dlužník nebo třetí osoba dluh tím, že věřiteli dočasně převede své právo. Ve druhém odstavci téhož ustanovení je stanovena vyvratitelná domněnka, že zajišťovací převod práva je převodem s rozvazovací podmínkou, že dluh bude splněn. Nejvyšší správní soud k tomu v již citovaném rozsudku č. j. 9 Afs 184/2023-32, dodává, že *jeho účelem není primárně změna vlastníka, nýbrž snaha*

motivovat dlužníka, aby splnil, z čeho je zavázán. Jinými slovy účelem je zajištění pohledávky a její snazší uspokojení. Komentářová literatura vysvětluje zajišťovací převod takto: poskytovatel jistoty převede ve prospěch příjemce jistoty své (zpravidla vlastnické) právo, a to proto, aby příjemce jistoty mohl z takto převedené věci (práva) dosáhnout přednostního a zásadně výhradního uspokojení zajištěného dluhu. Právě proto je zajišťovací převod práva dle výslovné formulace odstavce 1 dočasný, čímž se odlišuje od převodů běžných, jejichž účelem je zřízení trvalého vlastnického (či jiného) práva. (RICHTER, Tomáš, SPRINZ, Petr. § 2040 [Povaha a forma smlouvy]. In: HULMÁK, Milan a kol. *Občanský zákoník V. Závazkové právo* (§ 1721–2188). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, marg. č. 1. Dostupné na beck-online.cz).

22. Proto zástavní právo i zajišťovací převod práva se při provádění exekucí projevují obdobně, a to jako zajišťovací institut nebránící provedení exekuce na věc takto zajištěnou (KOUTENSKÝ, Otakar. *Exekuce prodejem movitých věcí zatížených zástavním právem nebo zajišťovacím převodem práva*. Komorní listy, 2023, č. 3, s. 11-18). Nejenže věci převedené na základě zajišťovacího převodu práva lze v exekučním řízení zapsat do soupisu a zpeněžit, ale dokonce oprávněný ze zajišťovacího převodu nemůže podat návrh na vyloučení takové věci ze soupisu s námitkou, že věc vlastní on (pro soupis věcí v insolvenčním řízení viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31 Odo 495/2006, R 45/2009).
23. Jak vidno, zajišťovací převod práva nevyjadřuje vůli smluvních stran převést trvale vlastnické právo. Zajišťovacím převodem práva se pouze třetí straně (věřiteli) sjednává lepší postavení pro případné vymáhání dluhu, protože její pohledávka vůči dlužníkovi je zajištěna a v případě neplnění na ni trvale přejde dotčené (typicky vlastnické) právo. S ohledem na základní zásadu *pacta sunt servanda* se ale obvykle předpokládá, že dlužník svůj dluh splní a zajištěné právo na něj zpátky přejde, aniž by musel činit nějaké zvláštní kroky pro tento zpětný přechod (srov. § 2043 občanského zákoníku). Navíc zajišťovacím převodem práva typicky nedochází k převodu všech složek vlastnického práva, např. práva věc užívat. Je to ostatně vidět i v nynější kauze, kdy si toto právo nadále podržel žalobce jako původní vlastník vozidla. Lze tedy na tento převod nahlížet jako na jakýsi „částečný“ či „nedokonalý“ přechod vlastnictví k movité věci.
24. Lze shrnout, že zajišťovacím převodem vlastnického práva sice formálně přechází vlastnictví věci na nabyvatele, ale jeho smyslem je spíše silnější zajištění závazku (obvykle peněžitého) než trvalé nabytí konkrétní, individuálně určené věci do vlastnictví věřitele. Vlastnictví leasingové společnosti se tak svou povahou daleko spíše blíží zástavnímu právu. Prodej věci v daňové exekuci při zachování přednostního postavení zajištěného věřitele v rámci výplaty výtěžku se tudíž nedostává do sebemenšího rozporu s účelem a smyslem tohoto institutu. Teleologickým výkladem krajský soud dochází k závěru, že zákonodárce neměl žádný racionální důvod, aby speciálně pro daňové exekuce vyloučil ze zpeněžení věci, kterých se týká zajišťovací převod práva, když v rámci civilních exekucí tak evidentně nečinil.
25. Lze dodat, že daňová i civilní exekuce mají obdobný cíl a využívají obdobné prostředky k jeho dosažení. Není mezi nimi žádná podstatná odlišnost, která by vyžadovala zvýšenou ochranu, či dokonce nedotknutelnost vlastnického práva věřitele, který si svůj závazek zajistil převodem vlastnického práva. I logickým výkladem (*argumentum a similibus*) tak lze dojít k závěru, že § 203 odst. 1 daňového řádu nemá být cílenou zvláštní úpravou vůči úpravě v občanském soudním řádu, ale že se spíše snaží (nepříliš šťastně zvolenými slovy) vyjádřit obecné pravidlo, jež v § 323 odst. 1 o. s. ř. chybí.

26. Pokud jde o historický výklad, prozkoumal soud nejprve na dřívější úpravu v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. I ten upravoval daňovou exekuci, byť stručněji, než to nyní činí daňový řád. Podle § 73 odst. 7 věty první zákona o správě daní a poplatků (ve znění účinném do zrušení tohoto předpisu) se pro výkon daňové exekuce použije přiměřeně o. s. ř. Mimo toto stručné konstatování obsahoval § 73 zákona o správě daní a poplatků některé další podrobnosti, avšak neříkal, jaké movité věci lze daňovou exekucí postihnout. To ponechal na úpravě v o. s. ř. Za minulé právní úpravy tedy rozhodně nebyly věci vlastněné z titulu zajišťovacího převodu práva vyloučeny z daňové exekuce. A jelikož důvodová zpráva k návrhu současného daňového řádu k tomuto tématu nic neuvádí, nelze než vycházet z toho, že úmyslem zákonodárce nebylo na dosavadním uspořádání cokoli měnit. Textace § 203 odst. 1 daňového řádu tak nevyjadřuje nějaký promyšlený a cílený odklon od dosavadní právní úpravy, ale je spíše jen poněkud nedomyšleným výsledkem snahy ji zpřesnit.
27. Pro tento závěr svědčí i výklad systematický. Prostřednictvím exekuce civilní by totiž i nadále bylo možné předmětnou věc postihnout. Pokud bychom připustili, že v daňové exekuci je vyloučen prodej věci, jež je předmětem zajišťovacího převodu práva (ačkoliv pro to nejsou žádné dobré důvody), orgány daňové správy by pravděpodobně při neexistenci jiného majetku, z něhož by se mohl stát na daňovém dlužníkovi uspokojit, byly nuceny iniciovat exekuci civilní. Žalobcův výklad by tak fakticky vedl k tomu, že by se daňová exekuce rozpadla na dvě fáze, resp. na dvě samostatná řízení – exekuci podle daňového řádu, a následně exekuci podle o. s. ř. Takový postup by zbytečně zatěžoval všechny zúčastněné, včetně samotného daňového dlužníka, a to jak časově, tak finančně. A přitom výsledek by byl nakonec stejný – věc by byla zpeněžena a zajištěný věřitel přednostně uspokojen z výtěžku.
28. Proto teleologický, systematický, logický i historický výklad svědčí ve prospěch varianty, že věci převedené dlužníkem zajišťovacím převodem práva na třetí osobu lze postihnout v daňové exekuci. Všem těmto interpretačním metodám je podle soudu nutno dát přednost před výkladem striktně jazykovým. Namítá-li proto žalobce, že podle § 203 odst. 1 daňového řádu nelze postihnout vozidlo, které z titulu zajišťovacího převodu práva vlastní leasingová společnost, nemůže s ním krajský soud souhlasit. Vozidlo lze do soupisu zahrnout. Žalobcův věřitel pouze bude mít v exekučním řízení výhodnější postavení.
29. Zbývá dodat, že žalobce se domáhal aplikace zásady *in dubio mitius*, tedy aby soud v případě pochybností zvolil mírnější výklad. Pro to ale skutečně nebyl žádný důvod. Zásada *in dubio mitius* znamená, že v případě pochybností o výkladu právní normy má správní orgán či soud postupovat mírněji (náleží Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). Tuto zásadu je nutné zohlednit v situacích zásadních výkladových pochybností (náleží Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 27/21). Typicky poslouží k odstranění nelogického, tvrdého a technického výkladu právních pravidel. Nemá to ale být jednoduchá „cesta ven“ při první pochybnosti o výkladu právní normy. Ustanovení § 203 odst. 1 daňového řádu žalobce vyložil pouze přímočarě (jazykově), což je první a logický krok. Musí ale následovat i další výkladové metody. A z nich, jak krajský soud vyložil výše, žádná pro čistě jazykový výklad nesvědčí. Krajský soud proto neměl o výkladu daného ustanovení pochybnosti.
30. Žalobce též namítal, že zařazení vozidla do soupisu majetku pro exekuci bylo zbytečné, protože finanční úřad vydal exekuční příkazy, kterými postihl žalobcovy nemovitosti – ty

musí k úhradě daňového nedoplatku stačit. Krajský soud musí zdůraznit, že žalobce tuto námitku nevznesl v podaných námitkách, ale až nyní v žalobě. Zároveň ji nepodložil žádným dalším tvrzením o tom, jakou hodnotu mají dané nemovitosti, zda na nich vázne nějaké zástavní právo nebo zda jsou předmětem dalších exekucí. Naproti tomu žalovaný na tuto námitku přesvědčivě odpověděl ve svém vyjádření k žalobě (dříve se jí vzhledem k žalobcově pasivitě věnovat nemohl). Žalovaný uvedl, že jde o pět pozemků a jednu stavbu, na kterých ale vázne zástavní právo České spořitelny, a. s., k zajištění pohledávek do celkové výše 20 mil. Kč. Primárně tak z prodeje nemovitostí musí být uspokojena Česká spořitelna, jako zajištěný věřitel. Zároveň jsou tyto nemovitosti předmětem exekučních příkazů v jiných exekučních řízeních – řízení vedené soudním exekutorem JUDr. Petrem Kociánem pod sp. zn. 137 EX-8916/2023, nebo řízení vedené soudním exekutorem Mgr. Marcelem Kubisem pod sp. zn. 139 EX-00264/2024. Exekuční příkaz žalovaného na tyto nemovitosti je až třetí v pořadí a je otázkou, zda se vůbec něco z výtěžku z daných nemovitostí na žalovaného dostane. Postižení dalších movitých věcí proto rozhodně nadbytečné nebylo. Krajský soud hodnotí vyjádření žalovaného jako přesvědčivé. A žalobce nenabídl žádnou konkurenční argumentaci – vyjádření žalovaného mu krajský soud doručil dne 11. 8. 2025 a žalobce na něj nereagoval.

31. Soud na závěr shrnuje, že ustanovení § 203 odst. 1 daňového řádu je nutno vykládat v tom smyslu, že správce daně může do soupisu movitých věcí, které podléhají exekuci (a následnému zpeněžení) zahrnout i movitou věc, jejíž vlastnictví převedl daňový dlužník zajišťovacím převodem práva na třetí osobu.

V. Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu